

горовъ. Впрочемъ, Богоровъ е вземалъ участие въ „Б. Книжици“ йоще въ самото начало.

Слѣдъ Богорова — втората годишнина била е редактирана отъ Гавриила Кръстевича (1859), а третята и четвъртата годишнини отъ Т. Бурмовъ; въ края на 4-та годишнина нѣкои двѣ-три книжки сж излѣзли подъ редакцията на Савва Филеретовъ.

Инициаторитѣ на „общината за българската книжнина“ сж били Д. Цанковъ, К. Мариновичъ и К. Славчовъ. Цѣльта на тѣзи община е била да се грижи: 1) да помага на бълг. училища и черкова съ книги; 2) да помогне за събиранieto и разработването на народната книжнина и подбужданье ученичѣ ни къмъ искажанье мислитѣ си. Общината открито се е искажала противъ „гръцката духовна власть, която не само не ни е давала помощъ, но йоще я въспирала, ако се покажала отъ честни лица.“ — „Тая община, като се отговори на горѣ-реченичѣ работи, тогазъ българскичѣ народъ се казва, че върви по стѣпкитѣ, гдѣто му показува неговото правителство; тогазъ българскичѣ народъ ще доде на реда, на който се намѣрватъ и другитѣ народи, съ които той живѣе въ едно отечество и подъ единъ господаръ.“ Въ едно събрание на членовѣтѣ на общината се рѣшава: 1) да се извади единъ мѣсецословъ за 1857 год., въ който да се разгласи за общината на бълг. книжнина; 2) слѣдъ това членовѣтѣ на общината да хванхтѣ да изваждатъ едно „Периодическо списание за българската книжнина.“ Това списание ще съдържа работи, гдѣто ги ищи общината. То ще бжде сѣчево на общината и пр.“

Не безинтересно е да хвърлимъ единъ погледъ върху съдържанието на „Б. Книжици“ за да се види какъ е разбиралъ всѣки отъ редакторитѣ своята миссия. Първичѣ редакторъ *Мутъевъ* захваща I кн. на „Българ. Книжици“ съ тѣзи почувствувани думи: „Слава и Благодарение Богу! И у насъ вече се появи списание да бидетъ постоянни разливатель свѣта и познания въ нашето бѣдно и темно отечество. О! Едно такво собитие за насъ е велико и много утѣшително, ибо оно е особенний белѣгъ, что ние сми начали вече да познаваме ползата на наукитѣ и нихното благотворно влияние на умственитѣ и нравственни сили челоуѣчески; оно показуватъ, что и ние наконецъ сми хвашили да разумѣваме колко единъ народъ е злополученъ и удаленъ отъ своето велико и високо предназначение, кога онъ се лишаватъ отъ наукитѣ, образованието и просвѣщението. И послѣ това можетъ ми рече нѣкой, что едно такво наше пробудуванье и осветуванье не е за насъ велико